

Я бачила, як ти хилився до долу,
 Пригнічений своїм важким хрестом
 Ти говорив: "Я втомлений... так, справді...
 Я дуже втомлений... ~~хихихихих~~ я втомлений на смерть/
 /Ну що ж, нехай.../ Боротися. Навіщо.
 Я самотній і ... нема вже сили."
 Ти говорив так просто і /не плакав/ і /без сліз/ спокійно.
 Щось в голосі тремтіло, мор слюзою
 Та полиском сухим світилися *очи*
 Як завжди... Я стояла біля тебе,
 не зважилась ані за руку взяти,
 Ані схилитися до твого чола,
 Ані тебе підвести... я тивилась,
 як ти хилився під своїм хрестом.
 І потім довго я дивилася на тебе,
 Тоді, як ми з тобою розлучились.
 Тоді, як тільки образ твій, мій друже,
 привижувався мені в безсонні ночі
 Все голос твій брентів: "Я втомлений... так, справді...
 І брала я тоді паперу/хусту/картку білу,
 хотілося мені зібрати ті слюзи,
 Що в голосі брентили невидимо.
 Колись отак - розказує легенда -
 Хустиною святая Вероніка
 Зібратись хотіла слюзи й піт Христа,
 Та на хустині замість сліз і поту,
 Зостався образ у вінці терновім
 Того, хто впаде знебулий під хрестом.
 О, кожний раз, як я збирала слюзи
 Твої, мій друже, на папір біленький
 Я бачила те чуло Вероніки....
 /Я мушу любити вірити в диво.../ *18/XI 1900*
 То може станеться і друге диво
 Трангелське. Прийду, як Магдаліна,
 Віддати тобі остатню послугу,
 /Олій пахучий ~~кхххххх~~ /коштовний/ пахучий несучи і слюзи/
 І саме в хвилину, як у тузі
 Я буду гірко плакати, що навіки
 тебе втратила, - раптом я побачу,
 Що ти воскрес і просіяв віл слави
 життя новоготі нових надій.
 І я впала в нестямі на коліна
 І руки простягну до тебе і на імення
 Тебе покличу в голос Але ти.
 Що скажеш ти тоді. Чи може й ти
 Пошлеш мене веселу звістку дати
 Твоїм забутливим і потайним друзям,
 Що тричі опрікалися від тебе.
 І поки я /оцерджана тим /нетямлячись від паствя,
 носитиму по /світі/ люлях любові провість,
 Ти пілеш панувати в нову країну/слави/
 І на землі/собі/збудуєш рай новий
 Для себе і для тих, кого покличеш
 /А Магдаліна. Що їй чекає...
 Чи буде ж місце там для Магдаліни.
 /О, все одно, / Однаково, аби вчинилось диво.
 /Його побачить досить Магдаліні.

18.XI.1900.

Копія в Б-ці А.М.